

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Caput IX. Intendere, & exercere in omnibus Dei Voluntatem, an præstet
intentioni, quæsitonique in omnibus Gloriæ Divinæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

fibi soli reservatam penè asserit. Non quod mutet divina voluntas naturam, quæ (ut dixi) est immutabilis, & eadem semper, sed quia usum sui variat, vel potius mutat eos qui se utuntur, redditque capaciores sui tantò magis, quantò illi ipsâ uti pergunt impensius. quod lumen in omnibus aliis piis exercitiis, vel non omninò, vel non facilè reperias ut unum omnibus commodè serviat, sed ita nata sunt omnia, ut omnia omnibus, unum uni, aliud alteri conveniat. Nullum igitur dubium esse, voluntatis divinæ exercitationem omnibus aliis ad pietatem & perfectionem exercitiis, nobilior, melius, compendiosius, perfectius esse.

C A P U T IX.

Intendere & exercere in omnibus Dei Voluntatem an præstet Intentioni quæsitivæ in omnibus Gloriae divinæ?

NON possum hoc loco præterire id, quod fortasse alicui faceffere difficultatem in re propositâ posset. Diceret enim aliquis. Agere propter unicam (aut etiam majorem) Dei gloriam, eamque in rebus omnibus attendere, est sublime sine dubio magnæque perfectionis exercitium, multumque defæcata Intentio; atqui videtur hic etiam operandi modus deferendus esse ob istam quam dudum commendo divinæ solius Voluntatis executionem, & in omnibus intentionem. Sed nimirum tam hæc præsens, quam aliæ permultæ dubitationes nascuntur non aliunde, quàm ex solâ non rectè divinam voluntatem animo concipiendi consuetudine, cujus

Drux
dixi
an usque
nil
V
6

fundamentum est imbecillitas imperfectioque nostri intellectus, qui res excelsas, per se aliqui notissimas, non potest tamen uno intuitu, ita prout illæ in se revera sunt apprehendere, sed eas necesse habet in multa partiri, & sic per partes concipere, cum tamen iis rebus partes nullæ in se sint, sed quia illas intellectus nostri fragilitas & imbecillitas attribuit, ideò ibidem inesse reipsâ opinatur. eo modo, quo quibusdam oculis malè affectis accidere consuevit, ut cum pupillam nescio quomodo infectam, aut potius quasi sectam habeant, quidquid intuentur, duplicatum illis videtur, unamque rem duas esse ostendunt, quia scilicet ita apprehendunt.

Sic igitur & in re nostrâ accidit; quia Voluntas Beneplacitumque Dei à Gloriâ ipsius tanquam aliud ab alio diversum secernitur, ideò hæc, & huic similis non una dubitatio instituitur: cum Voluntas & Gloria Dei tam unum sint idemque, quàm unus idemque est Deus, & illa cum Deo. Non enim Deus gloriam extra se habet aut quærit (nimium verò misera & in gloria isthæc Dei gloria esset, quæ aliud à Deo, & extra Deum esset, quamque ille aliunde emendicare cogeretur) cuius ipse plenissimus est: sicut nec Voluntatem suam à nobis fieri vult, quasi eam ipse sine nobis longè & melius perficere non posset: sed gloriam à nobis habere vult, quia nobis hoc bonum est; & Voluntatem suam à nobis impleri vult, quia id ipsum etiam nobis prodest. Sicut ergo Voluntas Dei cum gloriâ ipsius idem sunt inter se, ita facere aliquid, ut Voluntas Dei fiat, seu quia voluntas Dei est;

& fa-

& facere aliquid ut gloria Dei sit, vel quia hoc est à Gloriæ divinæ incremento, idem omninò erit: præsertim quod gloria Dei tunc & non aliàs apud nos esse cognoscatut, quando voluntas ejus à nobis perficitur: adeò, ut tunc gloriam Dei apud nos promovere dicamur, quando Voluntatis ejus gloriosissima decreta executioni mandamus & urgemus. Quare ad Gloriam Dei opera sua dirigere, eademque Voluntatis divinæ exequendæ gratia perficere, idem est: quocirca non desinit gloriam Dei quærere, qui propter Voluntatem Dei studet omnia facere.

Addo etiam, quod si quis velit Gloriam Dei à Voluntate ipsius separare, aliudque esse contendat, Gloriam Dei quærere, & voluntatem facere: huic illud unum oppono: Censeatur né quis gloriam Dei quærere, qui cognoscitur, Voluntatem Dei aut negligere, aut contra illam operari? Nemo certè sanus dixerit, è gloria Dei illud esse, quod constat divinæ Voluntati repugnare; alioqui sentiendum foret, magis nescio quem alium Dei gloriam amare, scireque promovere, quàm id Deus velit, aut nôrit facere. Igitur concedere debet gloriam DEI non aliter, nisi è præscripto Voluntatis divinæ quærendam & promovendam esse. Quod si ita est, quis jam dubitabit Voluntati potius divinæ exercendæ, quam gloriæ divinæ quærendæ insistere perfectius esse: quoniam clarum est, gloriam Dei sine voluntate Dei bene quæri non posse: Voluntatem autem Dei fieri sine incremento gloriæ Dei nunquam posse. Aut ergo voluntatem cum gloriâ Dei, unum esse, parique passu progredi concedendum est, aut curam

Drux
dixi
ari usce
m: l
V
6

luntatis divinæ, curâ gloriæ divinæ nobiliorem & excelsiorem esse sentiendum. Ecce autem nova confurgit dubitatio.

46.

Est doctrina Spiritualium, tanto plura esse merita, quanto plures sunt intentiones bonæ. v. g. plus mereri eum, qui orat ex amore Dei, & ex humilitate, quàm qui ex solo Dei amore. Ergo etiam qui orat ex amore Dei, & ex DEI voluntatis implendæ studio, plus meretur, quam qui ex solo divinæ voluntatis studio.

Hæc quoque objectio ex ignoratione voluntatis divinæ procedit. Vel enim putatur Oratio ex amore Dei facta valere aliquid, præscindendo à voluntate Dei, vel nihil: primum putare absurdum est & falsum: dato autem secundo, sequitur orantem ex Dei amore, & simul studio divinæ voluntatis non plus mereri, quàm orantem, ex solius studio divinæ voluntatis, siquidem Oratio ut ex amore Dei profecta, non nisi eatenus aliquid valet, quatenus Dei voluntatem merendi vim habet. Sicut ergo qui orat ex amore, ex humilitate, ex Dei voluntate, nihil omninò facit, nisi ex Dei voluntate, & Dei voluntatem, ita etiam nihil meretur, nisi quatenus orat ex Dei voluntate: multiplicat autem intentiones verbo non re, quoad hanc partem (nam quoad exercitia virtutum, secus sentio accidere posse) meriti. Tantundem ergo agit, qui solam Dei voluntatem intendit, quantum qui præter illam aliquid addit. Sicut non plus solis capit aut videt, qui illum multis fenestris admittit, quam qui pleno illum aëre liberoque immittit: nec plus capit aquæ de fonte per
multos

multos illam derivans rivos, quàm qui solum, sed totum habet fontem.

Ex quo patet, hic circa Dei voluntatem concipiendam errari; Confertur enim voluntas Dei cum virtutibus, quæ tamen tantum distat ab illis, quantum fons à rivis, sol à radiis, universalis causa à particularibus effectis. Voluntas Dei non est virtus, sed fons & regula virtutum; dat virtutes, non est virtus: non illam meremur, sed ab illâ, & illam. (Denique plus meretur apud Regem qui illi servit, tantum ut placita Regis faciat, non ut quid mereatur, quàm ille qui servit, ut aliquid à Rege obtineat.

Ad extremum quid est amare Deum, humilitare se, pati, abnegare, imitari Christum, nonne est voluntatem Dei facere? hæc enim omnia Deus vult, hæc omnia probat. quare qui hæc facit, Dei voluntatem facit, & ita qui hæc faciendo meretur, faciendo voluntatem Dei meretur. quod si plus meretur multa talia quàm pauca faciendo, nihil sanè mirum, quia plus meretur famulus multas Domini voluntates faciendo, quàm paucas; omnes quàm unam: multas autem Dei voluntates facit, qui multa prædicta facit: si tamen multæ voluntates sunt, & non potius una: vel ut dicam, quod res est: multæ sunt objectivè, una formaliter. & sic in dato casu, multa fiunt objecta voluntatis divinæ, una fit voluntas Dei. Sed sicut melior est ipsa voluntas una Dei omnibus creatis objectis ejus; ita melius facere propter unam ipsam Dei voluntatem aliquid, quàm propter omnes simul creaturas, quæ essent ejus objecta: supposito

Drux
iixi
221 uscu
m: l
V
6

quod ista essent separanda ab invicem: objectum scilicet, & voluntas objecti, quæ est in Deo.

CAPUT X.

Triplicis DEI Voluntatis earumque definitiones, ac inter sese differentia explicantur.

48.

Nullus jam videtur esse locus ambigendi de huiusmodi Exercitii præstantiâ, at illud aliquem torquere potest, cum voluntas Dei saltem sæpè numero lateat, qui fieri tandem possit, ut ubique homo & voluntatem Dei assequatur, & exequatur. Quem nodum ut expediam, rationemque facile ubique divinam voluntatem exequendi & cognoscendi tradam, necesse est a me prius. Quid sit voluntas Dei? tum etiam: Quomodo à Deo nobis manifestetur? explicari. Non commemorabo autem Scholis & Theologis usitatas voluntatis divinæ explicationes, & divisiones, tum quia subtiliores sunt, tum quia minus ad praxim accommodatæ, quam ratio nobis hæc proposita postulat. Non abs re tamen, nec à proposito abhorrenter fecero, si voluntatis divinæ divisionem Mysticæ Theologiæ Magistris usurpatam, & ex S. Paulo desumptam, hoc loco vel obiter perstinxero.

Illi igitur, triplicem Dei voluntatem statuunt; non triplicem quasi diversam (una enim & eadem in Deo, idemque cum Deo Dei voluntas est, ut pridem docui) sed tripliciter consideratam. 1. est Essentialis. 2. Interna. 3. Extetna. Apostolus ita loquitur *Voluntas Dei bona, & Beneplacens, & Perfecta*; ita ut Bona voluntas sit Externa: Beneplacens Interna: Perfecta, Essentialis. illa juxta

Lyr.